

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΜΑΣ ΠΑΘΗ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Πώς ζήσασ και πώς πέθανε ο 'Ανδρέας Λόντος. 'Ο νέος που χαρακτηριστικά γράφματα: 'Ηταν συνωμότης; Τά πολιτικά ρις πακά! Παρά λίγο αιματηρούσα. 'Ο

δραματικός ένταφιακός του στρατηγού, κτλ.

Α σάς διηγηθώμεν τόν θάνατον του αγωνιστού 'Αντρέα Λόντου. Δέν σκοτώθηκε σε καμιά από τις περιπέτειες της 'Επανάστασης. Δέν έχασε τή ζωή του σε καμιά από τις φοβερές μάχες. Πέθανε στα χρόνια τής ειρήνης, όταν ή 'Ελλάς ήταν βασιλεία, και πέθανε με τραγικότατον τρόπο.

Ίδου όμως προηγουμένως λίγες γραμμές γιά τή ζωή του: 'Ο Α. Λόντος ήταν γυιός του Σωτηράκη Λόντου, που άπεκεφαλίσθη από τους Τούρκους στις 13 Δεκεμβρίου 1812... 'Όταν ο 'Αντρέας Λόντος ήταν 20 έτων, δηλαδή στα 1808, πέρασε από την Πελοπόννησον ό λώθος Βίφρον—στό πρώτον ταξείδι του στην 'Ελλάδα—και έφιλοξενήθη στο άρχοντικό οπι-τι τους. Διηγείται λοιπόν ό Ποιητής την έντύπωση του ό ζωφρός και ένθουσιώδης νέος, προλατάνον όταν τον άκουσε νά τραγουδή φανερά και μεγαλόφωνα τόν θούριον τού Ρήγα:

Ός πότε παλληκάρια
Θά ζώμε στη σκλαβιά;...

Στις πολιορκίες των Πατρών και του Μεσολογγίου, στην είσοδόν τού Δράμας κτλ. ο 'Αντρέας έπολέμησε με παλληκάρια και φρονιμάδα.

'Αλλά όταν ή 'Ελλάς άτελευθερώθη, ό άλλοτε άγοντας Λόντος έμεινε άπραγός σαν τόν 'Ιώβ. Τά είχε δια θύσασ για τήν 'Ιδέα. 'Η άφιλοκρόδια τον έμεινε παρουσιώδης, καθώς και ή μεγαλοδορία του. Διηγούνται ότι ο 'Ανδρούτσος τον έσυμβούλεψε κάποτε σχετικώς:

—'Αντρέα, τού έπλε, μή σκορπάς τά λεφτά σου έτσι, κράτα και πισινή, γιατί τά δυστυχίζεις ή φραμείλια σου!

'Εκείνος όμως άπάντησε:

—Δέ με μέλλει! "Ας είνε καλή ή 'Ελλάδα! Αυτή είνε τά πλούτη μου και τ' άμπελοφάρμα μου.

Στους έμυθίους πολέμους τού 1824, ό 'Αντρέας Λόντος κατεδιώχθη από τόν κόμμα του Γ. Κοινοτριώτη. 'Επειτα, έλαβε μέρος στις 'Εθνοσυλλέξεις, αλλά δέν δεχόταν νά πάση ούτε τόν έπίδομα του. Στα χρόνια τού 'Οθωνος άνεμίσθη στην πολιτική και διετέλεσε ύπουργός των Στρατιωτικών και τών 'Εσωτερικών.

Και έρχομαστε τώρα στα προηγουμένα τού θανάτου του:

'Ηταν κατά τόν Σεπτέμβριον τού 1846. Κυκλοφόρησε τότε μία φήμη ότι ή αντίπλιτεις είχε ύβανει συνομωσία έναντιόν τού 'Οθωνος, και ότι τάχα ο κληρός είχε πέσει στον 'Αντρέα Λόντο νά σκοτώση τόν Βασίλεα. 'Αντί όμως νά γίνη αυτό, τόν πρώτ τής 24ης Σεπτεμβρίου ο Λόντος βρέθηκε στην κόμαρά του νεκρός, με τά μυαλά σκοποσιμένα γύρω του, μέσα σε λίγη άμιατος. Πλάγ, τον ή κοινοποιον τον βόητης άδειανή. Δέν ύπρχε λοιπόν άμφιβολία ότι ο 'Αντρέας Λόντος είχε βαρθεί τή δυστυχισμένη ζωή του και αυτοκτόνησε. 'Όμως ό συμπλοκισμένοι έπέμεναν ότι ο Λόντος έφρονιμασε ν' αυτοκτονήση γιά νά μήν έμπε τή έσχη τή δολοφονία τού 'Οθωνος. 'Ενας τέτοιος ύπανγκμος ύπάχαι και στην έφημερίδα «'Ο Φίλος τού Λαού». Μεταφέρουμε έδού τή σχετική είδηση, ως περιεργο δοκομέντον. (''Ο Φίλος τού Λαού» ήταν όργανον τού πρωθυπουργού Κωλέτη).

«Μέ λίγη τής ψυχής μας αναγγέλλουμε εις τούς άναγνώστας ήμών, ότι περί τήν ένκτην και ήμισιον π.μ. τής 24 τού μηνός, ό ύποστρατήγος 'Ανδρέας Λόντος αυτοχειριάσθη έντός τής οικίας του δια πυροβόλον (πιστόλα) τόν όποιον ό ίδιος έγέμισε πρό όλιγων στιγμών με τρεις σφαίρας. 'Εκ τού προσώπου και τής κεφαλής του μακαριτόν δέν έμεινε εις τήν θέσιν της, ειμή ή κάτω σιαγών. 'Όλα τά λοιπά όργανα, όφθαλμοί, εις, ότα, κρανιον και ένκεφάλος διασκορπισθήσαν ως τεμαχία εις τούς τοίχους τής στέγης τού θαλάμου ως νά προσεβλήθησαν ύπό έμβας. 'Εντός τής φρίκης τού τραγικού τούτον συμβάντος, τόν κοινόν άπασχολεί άνησυχώς τήν περιεργείαν του εις τόν ν' ανακάλυψη τού όποιον παρεκίνησαν τόν στρατηγόν Λόντον ν' αυτοχειριάσθη με τρι-

ούτον τρομερόν και μυστηριώδη τρόπον. Και δεδαίως μία τριούτη τρομερά άπόφασις, δέν είνε γέννημα άσμημάτων περιστατικών, όταν ό αυτοχειριάσθησ έχει ύβριες τās φρένας και κατέχει σημαντικήν θέσιν εις τήν κοινωνίαν, ως ό μακαριότης ύποστρατήγος Λόντος. Τού συμβάντος τούτον τά περιεργότερα περιστατικά δέλομεν ένδειξει δια τού προσεχούς φύλλου μας.

***

'Ότι ό δυστυχής στρατηγός είχε άποφασίσει τήν αυτοκτονία, φαίνεται και από τά ακόλουθα δύο γράμματα: Τού έγραφε ό αδελφός του:

«Τή 23 Σεπτεμβρίου 1846, Ούκοθεν:

'Αδελφέ!

»Αύριον, με τούς τής φαμίλιας μου, προς διασκέδασιν. πηγαινω εις Πεντέλην. Εινε μετ' έμού ό Προβελέγγιος, ό Χρυσόγελος και ό Κωστάκης. 'Ενόμισα χρέος μου νά σάς ειδοποιήσω τούτου, και νά Σάς παρακαλέσω νά με τιμήσετε με τήν παρουσίαν Σας. Τό πρόγευμα είνε εις τόν τάπον, εις τās 9 π.μ. Τό γευμα εις τās 4 μ.μ. Περιμένο άπάντησιν Σας.

'Ο αδελφός Σας
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΛΟΝΤΟΣ».

'Αλλά ό 'Αντρέας έτοιμαζότανε νά πεθάνη και στο αδελφικό γράμμα, τού γεμάτον οσβαμό, άπαντούσε έτσι:

'Αδελφέ μου!

»Αυτοίμαι μή δυνατόνος από μίαν ύπόθεσιν μου νά λάβω μέρος εις τήν εύθυμίαν Σας. Τούτο έχετε περισσότερον δι' άλληθιν. Σημερώνοντας, άν εισυλευθώ, ήμπορεί νά έλθω, χωρίς νά δύναμαι νά Σάς είπω τήν ώραν πάντοτε όμως πρό τών τεσσάρων.

'Ο αδελφός σου
ΑΝΔΡ. ΛΟΝΤΟΣ»

'Ο Φίλος τού Λαού—σε μαζρό ύβρο του—παρέχει τις ακόλουθες λεπτομείριες, με τήν ιδιούτη δημοσιογραφική γλώσσα τής έποχής:

«Καθ' ός ήρώσθημεν θετικώς πληροφορίας, προερχόμενας εκ τών οικειών τού στρατηγού Λόντου, τρεις ήμέρας πριν ή ούτος άποφασίσει νά καταστραφή, παρόντων δύο βουλευτών, εζήτησεν από τών στρατιωτικών ύπηρετήν του τόν πυροβόλον του δια τόν όποιον έφρονούθη, επί λόγφ δήτην ότι θέλει νά δοκιμάση τήν ποιότητα τής πυρίτιδος, τήν όποιαν είχαν άγοράσει. 'Ο ύπηρετής έφερε τήν πιστόλαν εις τόν κύριον του, όστις τόν διάταξε νά τήν εναποθέση επί τού κομύ τού θαλάμου του. Τίς ό λόγος νά ζήτηση τόν πυροβόλον, δι' ού έφρονούθη, ήμπορσεν δύο βουλευτών και ν' άφήση αυτό τρεις ήμέρας εκτεθειμένον εκεί; 'Ο στρατηγός Λόντος ήτο εύγενοής χαρμηλός, ή φιλοτιμία του έφθανε μέχρι κενοδοξίας, τά ήθη του είχαν ένα ύποτικόν όθεν άποφασίσει ν' αυτοχειριάσθη, εζήτησεν επίτηδες τόν όργανον τής καταστροφής του ήμπορσεν μαρτύρων, ίνα μή ένοχοποιηση τούς ύπηρετας του.

»Άλλο περιστατικόν έπίσης αξιοπαρατήρητον. 'Ο στρατηγός Λόντος, κατά τās καταθέσεις των ύπηρετών του, φαίνεται ότι, εύρισκομένης τής ψυχής του εις πάλιν δια τήν τρομεράν άπόφασιν, τήν όποιαν έπρομελέτα, διόλου ή όλιγον έκοιμήθη κατά τήν νύκτα τής 23ης Σεπτεμβρίου... Περι δέ τήν 6 ώραν π.μ. τής επιούσης, ό στρατηγός έστελλε τόν ύπηρετήν του εις τόν κουρέα του δια νά έλθω νά τού κόψη τά γένεια. 'Ηλθαν εις τήν οικίαν ό κουρέος μετά τού ύπηρετόν, αλλά εύρόντες, παρά τόν σύνθησε, τās δύο ύβρες τού θαλάμου τού στρατηγού κεκλιμακώμενας έσωθεν, ό μείν κουρέος έπεριμεγεν έξωθεν επί εν τέτατον τής ώρας, ό δέ ύπηρετής ένησχυλείτο εις τήν ύπηρεσίαν τής οικίας έντομμεταξύ τούτου, φαίνεται ότι αυτοχειριάσθη ό στρατηγός Λόντος... Μετά παρέλθειον όλιγων στιγμών, έλλειπντες, ό κουρέος και ό ύπηρετής, ότι ό στρατηγός εζακολουθεί νά μείνη ένκεκλιμακώμενος εν τώ θαλάμω του, διενύθησαν πάλιν προς τās ύβρας, και κρύπταντες ατάς ούδεμίαν έλαδον άπάντησιν. 'Υποπιεθόντες τότε, ήμπος κανόν τι συνέβη εις τόν στρατηγόν, παρεβίασαν τήν μίαν ύ-

ΞΙΤΙΧΟΙ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ
—'Ελα, τόν σημαντρο φαίδρα
μās κράζει στη γιορτή τού γάμου.
Θέλω λουλούδια. άγριόροβα πολλά
τή στρατά σου νά στρώσω γάμου.
Θέλω λουλούδια. άγριόροβα πολλά
άπάνω άπ' τά θουνα και τά ρουμάνια
και θέλω από ξανθούλα κυκλαμιά
τού γάμου μας πλεμένα τά στεφανία.
'Από κλωμή ξανθούλα κυκλαμιά,
κλωμή σαν τόν κλωμό έρωτά μου...
'Ελα, φαίδρα τόν σημαντρο
μās κράζει στη γιορτή τού γάμου.
—Φατέ, χιονίζει τώρα στα θουνα
κι' ή κυκλαμιά είνε μασημένη,
κι' είνε θανάτον μάθημα
πού πέρα εκεί τόν σημαντρο σημαίνει!
ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ραν, υπό ποίας δὲ φρίκης κατελήφθησαν, ὅτε εἶδον τὸν στρατηγὸν Ἄλντον εἰς τὴν κατάστασιν τὴν ὅποιαν περιγράφει ἡ ἱατρικὴ ἔκθεσις; καθὲς δύναται νὰ συμπεράνῃ!

Ἡ ἱατρικὴ ἔκθεσις ἔγινε ἀπὸ δύο γιατροῦς τῶν Ἀθηνῶν, τὸν Α. Βενιζέλο καὶ τὸν Ὀλμπιό, κατὰ διαταγὴ τοῦ Εὐαγγελείου. Καί εἰνε φρίκη νὰ τὴ διαβάξῃ κανεὶς. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι «ὁ ἀριστοτέλης ὀφθαλμὸς τοῦ μακαρινοῦ εὐρέθῃ εἰς τὴν στέγην, ἀνοθεὶς τῆς θύρας, προσηλωμένος!

Τὸ τραγικὸν γεγονός ἔκανε πάταγο σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐφημερίδες τῶν δύο ἀντιμαχομένων κομμάτων ἀλληλοβόρουνταν. Ὁ ἄδειλμος τοῦ αυτοκτονήσαντος ἔλεγε ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν ἐσκοτώθη μόνος τοῦ, ἀλλ' ὁ θάνατός του φαίνεται μυστηριώδης, καὶ ἄρνευ νὰ ἐννοηθῇ τὸν ἐδολοφόρησαν οἱ Κολικεῖται, ὄργανα δηλαδὴ τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ Βασιλέως. Πλατὶ ὁ αυτοκτονήσας δὲν ἄφησε καμμιά σημεῖωση ἢ γραμμὰ, πού νὰ ἐξηγή τὴ φοβερὴ του ἀποφασι.

Τὴν ἴδια μέρα ἔγιναν συγκεντρώσεις τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τῆς οἰκογενεῖας Ἄλντον, καθὼς καὶ πολλὰν ἀντιπολιτευομένων. Ἡ Ἀστυνομία ἀναγκάστηκε νὰ ἐπιτήρη τῆς συγκεντρώσεως αὐτῆς πού εἶχαν στασιαστικὸν χαρακτῆρα. Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἔξ ἄλλων δὲν ἔδινε τὴν ἀδεία ἐκκλησιαστικῆς ταφῆς, καὶ τότε ὁ ἀναβρασιμὸς ἔγινε μεγαλειότερος...

Ἐπίσης ἡ Κιθρόνησις «ἔνεκα πολιτικοῦ πάθους» δὲν ἤθελε νὰ ταφῇ ὁ στρατηγὸς μὲ στρατιωτικὰς τιμὰς, καὶ τότε οἱ Λοιτικὸι συνεζήτησαν νομικὸ συμβούλιον ἀπὸ διακεκριτῶν δικηγόρων τῶν Ἀθηνῶν γιὰ νὰ γνωμοδοτήσουν ἀν ἡ ἄρνησις τοῦ Μητροπολίτου ἐπιβάλλει ὅμοια ὑποχρέωσι καὶ στὸν ὑπογράφον τῶν Στρατιωτικῶν. Στὸ συμβούλιον ἔλαβαν μέρος, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ οἱ Γ. Σούτσος, Σ. Πήλινας, Γ. Ράλλης, Π. Καλλιγὰς, καὶ Α. Μελιάς. Καὶ ἡ γνωμοδότησις του ἦταν ὅτι «αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται ν' ἀποποιηθῶσι τὰς σχετικὰς τιμὰς εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ θάνατος ἀποδίδεται εἰς ἐκονίαν ἀποχευρίαν, διότι αἱ τιμαὶ αὗται ἀποδίδονται δικαιοματικῶς εἰς τὸν ἀποβιώσαντα διὰ τὸν στρατιωτικὸν του χαρακτῆρα, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὸν σύνδεσμον αὐτοῦ μὲ οἰαδήποτε θρησκείαν».

Ἄλλ' ὁ Κολικεὺς ἐδῆμιση καὶ συνεζήτησε... ἀντισυμβούλιον, ἀπὸ ὧν ὅμως τοῦς ὑπογράφους, τὸν πρόεδρο τῆς Ἰερῆς Συνόδου καὶ τοῦς προέδρους τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας. Στὸ συμβούλιον τοῦτο, ἀφ' οἷο προθυμότητος ἐξέθεσαν ὅσας εἶχε πληροφορίας περὶ τοῦ τραγικοῦ συμβάντος παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, ἀπεφάνθησαν ὅμοι, ἐκτὸς τοῦ Ρήγα Παλαιῶδου, ὅτι ὁ μακαρὶτης στρατηγὸς Ἄλντος δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὰς στρατιωτικὰς τιμὰς, διότι τῆς ἀποχευρίας οὐδὲς ἀνατιφθῆναι, οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἀποφαίνονται ὀριστικῶς ὡς πρὸς τὰς ἐκονίαν ταύτας παραφορὰς τῶν ἀνθρώπων.

Κι' ἔτσι, ὁ νεκρὸς τοῦ Ἄγωνιστοῦ ὑποστράτηγον μεταφέρθη στὸ νεκροτάφειον χωρὶς ἐκκλησιαστικὴν πομπήν, συνοδούμενος ὅμως ἀπὸ πολλοῦς συναγωνιστῶν του, ἀπὸ ἄριστο κόσμον, ἀγαπητικῶν καὶ τῆ ἐκδηρικῆν ἡμῶν τοῦ Κολικεῖ, τοῦ ἄλλοτε «προμηθεντοῦ γυναικείας σαρκὸς εἰς τὰ χαρμίματα τοῦ Ἀλλή πασά».

Στὸ νεκροτάφειον παρουσιάστηκε ἕνας γέρος παπᾶς, ἀπὸ τὴ Μακεδονία, ὁ ὁποῖος, κλαίγοντας ἀπὸ συγκίνησι, ἐκίδασκε τὴ νεκρὸσιν ακολουθίαν. Καὶ ὅταν οἱ νεκροθάφτες κατέβαζαν τὸν Ἄντρον Ἄλντον στὸν τάφο του, οἱ λαμπροφανεμένοι ἀγωνιστῆς ἔβγαλαν τῆς κυριολεκτῆς τὸν καὶ τῆς ἀδείαν στὸν ἄερα. Κι' ἔτσι, στὸ πεισιμ τοῦ Κολικεῖ, ὁ Ἄλντος ἔλαβε καὶ τῆς στρατιωτικῆς του τιμῆς.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΙ ΔΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΝΙΓΟΜΕΝΟΙ

Ἐπιζυρετὶ γενικόσ ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ γλυκύτερος θάνατος εἶνε ὁ διὰ τοῦ πνιγμοῦ. Σ' ἕνα ἀγγλικὸν ὄμιον ἱατρικὸν περιοδικὸν δημοσιεύεται ἡ ἀφήγησις μιᾶς γυναικὸς, ἡ ὁποία ἀπεσκόπη ν' αυτοκτονήσῃ, πέφτοντας στὴ θάλασσα. Καθὼς ἀφίγηται λοιπὸν ἡ ἀπόχρησι, ἐδοκίμασε πράγματα καθὲς ἄλλο παρὰ εὐχάριατα:

«Ὅλεσ σχεδὸν ἡ αἰσθησίαι μου, γράφει, εἶχαν ἐκμηδενιστεῖ μὲρὸς σπὸν φρικτὸ καὶ ὀδυνηρὸ πόνον πού με κατέλαβε ἄμεσως μετὰ τὴν εἰσβολήν τοῦ ἄλμυροῦ νεροῦ στοὺς πνεύμονέσ μου. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν αἰσθανόμουν παρὰ ἕνα φοβερὸ κᾶψιμο. Τ' αὐτίκα μου βουίξαν ἀδύνατα καὶ μὲρὸς στὰ μάτια μου ἀπλόθηκε μιὰ κόκκινη οὐρίχλη. Οὔτε δῆνερα, οὔτε ὄψασαις ἔβλεπα, παρὰ μόνον υπέρφερα, υπέρφερα σὲ ἀφάνταστο δαδμὸ!...»

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Μέσα στὴν πόλιν τοῦ Λονδίνου ὑπάρχουν 56.000 ἄνθρωποι τυφλοί, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ! Ἀπὸ αὐτούσ, ἡ 20.000 ἐπιτηρώθησαν σπὸν πόλιον κι' ἄλλε 25.000 εἶνε ἐκ γενετῆς ἀόματοι.

— Ὅταν ἕνα μιμητῆρ σάμειο κανένα ἀπ' τὰ πόδια του, οἱ ὦλα σπύροφοι του πού τὸ σπερμαίνων μὲ μιὰ ἀλακῆ, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ γίνεται σκληρὴ σάν γόφος.

— Ἐὰν μπορεί νὰ περπατῇ τὸ μιμητῆρ ὄσωπον ὡσπου νὰ γίνῃ καλὸ τὸ πόδι του, ὁπότε οἱ σπύροφοι του ρωσάζουν μὲ τὰ δόντια τοῦς τὸ ἐγύθῳ καὶ τὸν τὸν ἄρπαφουν.

— Στῆς Ἦνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς 10.000.000 αἰσθητέρες ἔχουν ἰδιότητα ἀερσιόφωρα.

— Στὴ Ρωμανία ὑπάρχει ἕνας νόμος, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει στοὺς δικαστάς καὶ ἐν γένει στοὺς δικαστικὸς ὑπαλλήλουσ νὰ παίξουν χαρτὰ.

— Ὅποιος ἀπ' αὐτούσ παραβεῖ τὸν νόμον, πᾶντα ἀπ' τὴ θεοὶ του καὶ χάσει καθὲ δικαιώματα συντάξεωσ.

— Οἱ σὼλινεσ τοῦ δικτιὸν ὑδροφωσῶεωσ τοῦ Λονδίνου ἔχουν συνολικὸ μῆκος 12.000 χιλιομέτρων, οἱ δὲ σὼλινεσ τοῦ φωταερίου 11.500 χιλιομέτρων.

— Ἐπίσης τὰ ἠλεκτρικὰ καλώδια τῆς μεγαλιουπόλιεωσ αὐτῆς ἔχουν μῆκος 4.000.000 χιλιομέτρων, δηλαδὴ μπορεί κανεὶς νὰ τιλιέη μ' αὐτὰ τὴν γῆ 100 φοράσ.

— Στὸ Παρίσι λανθασίτησε τελευταία μιὰ ἐξωφρενικὴ ὑδρα σχετικῶσ μὲ τὰ γέννητα, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα πρέπει νὰ εἶνε διαφραγματικὸν χροῖματος ἀπ' τὸ ἄλλο.

— Λόγον χάριον, ἂν τὸ δεξιὸ γέννη εἶνε ἄσπρο, τὸ ἀριστερὸ πρέπει νὰ εἶνε μαύρο.

— Στὴ Γερμανία, σαρὰντα τοῖς ἐκατὸ τὰ ἀνθρώπινα εἶνε ἀετινα.

— Ἡ ἀναλογία σχετικῶσ εἶνε πονλὲ μεγαλιετερη στὸ Βερολίνο, ὁπου στὰ ἑκατὸ ἀνθρώπινα, τὰ πενήντα πέντε δὲν ἔχουν παιδιὰ.

— Ἡ γυναῖκες τῆς ἐποχῆσ μιου χρησματοποιὸν πονλὲ λυγότερη πονδῆν καὶ πονλὲ λιγότερο κωνιανίσι, ἀπ' ὅσο χρησματοποιῶσαν ἡ ὑμῶνῶλεσ τοῖς πρὸ δεκαεσιῶν ἔτων.

— Στὴν Ἀμερικὴ διεδόθη πονλὲ ἕνα εἶοσ γῶλοφ πονλὲ ἑλασασίτησε πέτρινα καὶ τὸ ὅποιο ἀνομαστῆκε στὸ βουδὸ γῶλοφ, ἐπειδὴ ὁλοῖ οἱ πατῆρα πρέπει νὰ εἶνε ὁμοιῶσοι μὲ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ παιγνιδιοῦ.

— Ὅποιος ἀνοίξει τὸ στόμα του καὶ προφέρει ἔτσι καὶ μιὰ λέξι, γάνει.

— Μέσα σὲ δόδεκα ὄρεσ περῶνιν ἀπὸ τὸ Χάου Πάρκ τοῦ Λονδίνου 65. 300 περῶνιν ὄρηματα, ἀπ' τὰ ὅποια ἡ

64.000 εἶνε αὐτεάντηρα, μουσιουικῆσ καὶ ἄλλα προχοφάρα.

— Κατὰ τὸ 1836, ἐπαύθη γιὰ πρῶτη φορὰ στὴν Ἀθῆνα ἡ τραγωδία «Μάρκος Μπότσαρησ», μεταφρασμένη ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ.

— Ἡ παράστασις ἔγινε σ' ἕνα σαυδὲν θέατρο, στὸ ὅποιο καὶ τὸ... θεατρεῖο τοῦ Ὁδωνῶν ἦταν ἐπίσης ἀπὸ σαινδέσ καὶ μόνον ὄρενεσ ἦθασουὶ ἔλαβον μέρος σ' αὐτῇ, ὑποδιθέντες καὶ τοῖς ὀλοῖουσ τῶν γυναικῶν.

— Οἱ ἦθασουὶ ὄμιουσ αὐτοῖ, ὅσοσ καὶ ὄμοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆσ ἐκείνησ, ἔτρεφαν μεγαλοσπερῆ μουστῆμα, τὰ ὅποια, παρ' ὄλο τὸ γυναικειὸν ὀλοῖ τους, δὲν φροντίσαν νὰ σημμαζέψουν καθόλου.

— Οἱ λιγοστοὶ δημοσιογράφοι πονλὲ παρηλοσθήσαν τὴν παράστασι, καπιτωρῶμῶσιν μιᾶσ τουσ καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἀποκαλοσδσαν στῆς ἐφημερίδεσ τοῖς ἦθασουὶσ πονλὲ ὑπεδύθησαν τοῖς γυναικειῶνεσ ὀλοῖουσ «μυστακίαισ» καὶ «μακρομῶνιτῆκῶσ».

— Κατὰ τὸ 1922 ἐξεδίδετο στὸ Φθισιατρεῖο «Σωτηρίωσ» ἀπὸ τοῖς νοσηλευομένουσ σ' αὐτὸ ἀσθενέσι μιὰ ἐφημερίσ, μοναδικὴ ἀπὸ εἶδοσ τῆσ.

— Ἡ ἐφημερίσ αὐτῇ, ἡ ὁποία εἶχε τὸν χαρακτηριστικὸν τίτλο «Ἐφημερίεωσ», κυκλοφοροῦσε σ' ἕνα καὶ μόνον ἀντίτυπο, ἦταν χειρογράφη καὶ... εἰκωνογραφικήν καὶ διαβαζόταν κόναντας τὸ γῶρο τῶν ἀσθενῶν, οἱ ὁποῖοι κατὸν τὴν ἔδεναν σὲ τόμο.

— Ἐπίσης παρομοία ἐφημερίσ ἐξεδίδετο στὸ Πιηλίον. Μὲ τὴν διαφορά μόνον ὅτι αὐτῇ κυκλοφοροῦσε σὲ πολλὰ ἀντίτυπα.

— Ἐπ' τῇ εὐκαρῖα αὐτῇ, παρακαλοῦμεν ὄσοῖς ἐκδίδουν παρομοία ἐφημερίδεσ νὰ μᾶς στείλουν ἀντίτυπα τους.